

ŽUPIĆ & PARTNERI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO / LAW FIRM

Župić & Partneri d.o.o./
Župić & Partners Ltd.

Odvjetnici /
Attorneys at Law

Ante Župić
Sandra Grilec
Martina Kalac
Alen Čičak
Luka Maderić
dr. sc. Mirna Pavletić Župić
Mihovil Grubišić
Petra Matić
Bojan Jovanović
Martin Vlašić

Hrvatska / Croatia
Uredi / Offices:

10000 Zagreb
Ulica Pere Budmanija 1
tel.: +385 (0)1 6184 357
+385 (0)1 6184 375
fax.: +385 (0)1 6184 367

21000 Split
Trg Hrvatske bratske zajednice 8
tel.: +385 (0)21 555 445
fax: +385 (0)21 555 446

Trgovački sud u Zagrebu
MBS: 080478152
Temeljni kapital: 572.035,30 EUR
OIB/PDV br. (HR) 42524586447
Direktor: Ante Župić

IBAN: HR7723600001101697436
Zagrebačka banka d.d.

IBAN: HR4623900011100616042
Hrvatska poštanska banka d.d.

IBAN: HR5223400091110684310
Privredna banka Zagreb d.d.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11
10 000 Z a g r e b

Zagreb, 5. svibnja 2023.

Poslovni broj: 25 P-516/2023.

Naš broj: 2397-9

TUŽITELJ: STAVGRAD d.o.o. Zagreb, Virovska ulica 2, OIB:
30389925570 koje zastupaju Lovro Zovko i Antonija Šimunković,
odvjetnici iz Zagreba

TUŽENIK: BKS BANK AG, Austrija, A.9020 Klagenfurt, St. Veiter Ring
43, OIB: 95202348925, Podružnica BKS Bank AG, Glavna Podružnica
Hrvatska, Rijeka, Mljekarski trg 3, OIB: 02138784111, koju zastupa Ante
Župić i drugi odvjetnici iz Odvjetničkog društva Župić & partneri d.o.o.
Zagreb

ODGOVOR NA TUŽBU

punomoć u prilogu

I. Tuženik obavještava sud da će ga u ovoj pravnoj stvari zastupati odvjetnici iz odvjetničkog društva Župić & partneri d.o.o. Zagreb, o čemu prilaže punomoć.

II. Tuženik, sukladno rješenju suda od 27. ožujka 2023. podnosi odgovor na tužbu.

Tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

Tuženik se očituje na navode tužbe redom kako su iznijeti.

Ad 2. tužbe: tuženik nema saznanja o navedenim zajmovima, točnije o:

- Ugovoru o zajmu između tužitelja kao zajmodavca i društva ZAGREBGRADNJA d.o.o. kao zajmoprimca od 4.7.2016., i o

- Ugovoru o zajmu između tužitelja kao zajmodavca i društva SLADOVIĆ d.o.o. od 17.3.2016.

Budući da je predmet ovog postupka pokušaj naplate nevaljane bankarske garancije, tuženik u provm redu ističe da je iz sadržaja Ugovora o zajmu sa ZAGREB GRADNJA d.o.o. razvidno da je u tom ugovoru kao sredstvo osiguranja povrata zajma naznačena isključivo mjenica, dok se bankarska garancija uopće ne spominje.

Isto tako s obzirom na sadržaj Bankarske garancije nejasno je zbog čega se tužitelj uopće referira na Ugovor o zajmu sa društvom SLADOVIĆ d.o.o. kada takav ugovor nema nikakvu poveznicu sa predmetnom nevaljanom bankarskom garancijom.

Nije točno da bi tuženik izdao tužitelju dana 30. ožujka 2020. godine Garanciju za osiguranje plaćanja br. 58008374/2020 na iznos od 4.500.000,00 kn. Tuženik nema u svojim poslovnim knjigama dokumentaciju koja bi ukazivala na to da bi zajmodavac ili bilo tko od navedenih zajmoprimaca ikada tražilo od Banke - tuženika izdavanje takve bankarske garancije, a niti je navedena Garancija evidentirana kao valjana izdana u poslovnim evidencijama tuženika.

Tuženik ukazuje na činjenicu da ne postoji nikakva valjana ugovorna obveza prema kojoj bi Banka bila dužna izdati takvu Garanciju. Naime, prema okvirnom ugovoru tuženika i društva ZAGREB GRADNJA d.o.o. Banka nije bila dužna izdavati bankarsku garanciju post festum za povrat dospjelih privatnih pozajmica, tim više što je upravo Banka kreditira društvo ZAGREBGRADNJA d.o.o.

Konačno, Garancija koju prilaže tužitelj uz svoju tužbu nije valjan dokument jer nije potpisana od dva ovlaštena zastupnika Banke, već isključivo od Tihomira Zadražila koji nije bio ovlašten sam potpisivati Garanciju, a k tome je još neovlašteno potpisao drugog potpisnika na garanciji, odnosno krivotvorio njegov potpis.

D o k a z :

- Nalaz stalnog sudskog vještaka za rukopise i dokumente, Marijan Krajna, Zagreb, I.B. Mažuranića 46 broj 50/84-23 od 24. ožujka 2023.
- Uvid u povijesni sudski registar za tuženika i ovlaštenja ovlaštenih osoba za zastupanje podružnice.
- Ovjerena izjava Davora Vrabeca

Tuženik nema saznanja o ugovoru o cesiji od 31. prosinca 2021. jer joj nije nikada ugovor službeno dostavljen. Iz sadržaja ugovora o cesiji vidljivo je da je navedeni ugovor bez pravnog učinka - ništetan u odredbi čl. 4. jer predviđa da bi isplatom iznosa od 1.448.852,58 kn od strane SLADOVIĆ d.o.o. društvu ZAGREB GRADNJA d.o.o bio podmiren dio obveza društva STAVGRAD d.o.o. prema tuženiku, Banci sa osnove kredita. Takva odredba ni u kojem slučaju ne obvezuje vjerovnika Banku koja nije potpisnik citiranog Ugovora o ustupanju potraživanja (cesije).

Ugovor o preuzimanju duga kojeg navodi tužitelj a koji je sklopljen između tužitelja i društva ZAGREBGRADNJA d.o.o. nema pravni značaj ugovora o preuzimanju duga budući da je dužnik tuženika prema ugovoru o kreditu 51003507 i dalje društvo STAVGRAD d.o.o., a ne ZAGREBGRADNJA d.o.o. Tuženik naime nije nikada dao pristanak na ugovor o preuzimanju duga na koji se tužitelj poziva, što je vidljivo i iz samog sadržaja tužbe i nije sporno među strankama.

Iz prijave tražbine tužitelja prema društvu ZAGREBGRADNJA d.o.o. u predstečajnom postupku tog društva, razvidno je da je dio svojih potraživanja prema društvu ZAGREBGRADNJA d.o.o. tužitelj osigurao založnim pravom na nekretnini Rješenjem o osiguranju OGS Zagreb OVR-1269/22 te da ima ovršnu ispravu – zadužnicu br. Ov-18899/16. na iznos od 300.000,00 EUR kojim je osiguravan dani zajam društvu ZAGREBGRADNJA d.o.o. jer se evidentno radi o istim iznosima i istoj godini.

Dokaz: Uvid u slijedeće podatke iz prijave tražbine tužitelja:

PODACI O PRIJAVLJENOJ TRAŽBINI O KOJOJ SE POVJERENIK IZJAŠNJAVA:

Redni broj tražbine iz tablice prijavljenih tražbina

176

Vjerovnik (ime i prezime / tvrtka ili naziv, OIB, adresa / sjedište)

RAZLUČNI VJEROVNIK

STAVGRAD d.o.o. OIB: 30389925570 Virovska ulica 2, 10000 Zagreb

Iznos prijavljene tražbine iz tablice prijavljenih tražbina 4.773.093,09 kn 633.498,32 EUR

Povjerenik priznaje prijavljenu tražbinu u iznosu i osnovi 2.512.743,09 kn 333.498,32 EUR

Vjerovnik je prijavio tražbinu od ukupno 633.498,32 EUR (glavnica 507.220,59 EUR, kamata 126.277,73 EUR) ali po dvije različite osnove:

- Ugovor o zajmu od 04.07.2016. godine

- Ugovor o cesiji – preuzimanje obveza za zajam Sladović d.o.o. od 31.12.22 (ispravan datum ugovora je 31.12.21)

koje ugovore nije priložio, nije specificirao glavnica i kamate po navedenim osnovama. Ima ovršnu ispravu-zadužnicu Ov-18899/16 na iznos od 300.000,00 EUR, a na temelju navedene zadužnice ishodio je OGS Zg, Rješenje o osiguranju Ovr-1269/02, pravomoćno 04.10.22 i ovršno 15.11.22, kojim je stekao založno pravo na nekretninama dužnika. U prijavi vjerovnik se NE ODRIČE razlučnog prava i NE PRISTAJE na odgodu namirenja

Obzirom je prijavljena tražbina u pogledu glavnice sukladna stanju u poslovnim knjigama dužnika, a vjerovnik ima ovršnu ispravu – zadužnicu, priznaje se prijavljena tražbina, ali se kao tražbina predstečajnog vjerovnika može priznati samo u dijelu u kojem ona nije osigurana razlučnim pravom kojeg se vjerovnik ne odriče i ne pristaje na odgodu namirenja, a to je iznos koji prelazi 300.000,00 EUR.

Povjerenik osporava prijavljenu tražbinu u iznosu i po osnovi 2.260.350,00 kn 300.000,00 EUR
Razlozi osporavanja:-

Tražbina se ne osporava, ali vjerovnik ima za navedeni iznos razlučno pravo te je u prijavi naveo da se NE ODRIČE razlučnog prava i NE PRISTAJE na odgodu namirenja za iznos tražbine osigurane razlučnim pravom od 300.000,00 EUR. Ukoliko bi razlučni vjerovnik naknadno dostavio suprotnu izjavu, tražbina bi se priznala kao tražbina predstečajnog vjerovnika.

Tužitelj nije mogao prebiti niti najmanji dio svog dugovanja sa osnove svojih kreditnih obveza prema tuženiku budući da nema nikakvo utemeljeno potraživanje prema tuženiku koje bi stavio u prijeboj.

Tužitelj nije postupao niti u dobroj vjeri niti savjesno, a vjerojatno je i da je imao saznanja o tome da je priložena bankarska garancija nevaljana odnosno svakako je mogao kao savjesni gospodarstvenik znati da je ista nevaljana da je uložio dužnu pažnju.

Naime, tužitelj znade da ne postoji pravni posao po kojem bi Banka bila dužna izdati predmetnu garanciju, takav pravni posao niti ne spominje u tužbi, a sa dozom i najmanje pažnje trebao se je barem upitati kako to da Banka izdaje bankarsku garanciju bez ikakve ugovorne obveze da to učini, a k tome Banka to čini nekoliko godina nakon što je tužitelj pozajmio pozajmicu društvu ZAGREB GRADNJA d.o.o. i nekoliko godina nakon što je tražbina na ime povrata pozajmice dospjela a k tome je i zastarjela.

Postavlja se logično pitanje i laiku a kamoli gospodarstveniku koji pozajmljuje veće količine novca različitim pravnim osobama, koja bi to kreditna institucija izdavala Garanciju za odavno dospjelu i zastarjelu tražbinu, bez ikakve ugovorne osnove ?

Dakle, brižljivom analizom nesporne dokumentacije i vremenskog slijeda događaja navodi tužitelja o njegovoj tobožnjoj dobroj vjeri, poštenju i savjesnosti u poslovanju ne samo da nisu utemeljeni već su i neozbiljni, posebice što je tužitelj evidentno sa zajmoprincipima u tijesnim poslovnim i financijskim dugogodišnjim zajedničkim odnosima.

Tužitelj se u tužbi poziva na određenu mail korespondenciju sa Bankom u vezi izdavanja navedene Garancije pa tuženik moli da tu korespondenciju dostavi jer će se iz nje moći prosuditi svo njegovo (ne)poštenje i (ne)savjesnost.

Primjerice, samo iz mail poruke od 14. siječnja 2021. koju tužitelj putem svog zakonskog zastupnika dostavlja Davoru Vrabecu i Tihomiru Zadražilu, a koja glasi, citat:

„Davore , Tihi

Možemo li posložiti razvoj situacije drukčije ... npr.

- *Riješimo moja potraživanja od ZGB gradnje na ime kamata ... 563.596,47 kn .
Nakon plaćanja kamata , dajem novi zajam ZGB gradnji cca 500.000 kn*
- *Sklapam novi ugovor za zajam sa SLADOVIĆ + ZGB gradnja za 2021 godinu sa valutnom klauzulom i novom kamatnom stopom , te ostalim troškovima za koje me tereti BKS banka (mislim na zatezne kamate, tečajne razlike....)*
- *Dobijem zadužnice ili bankovne garancije od navedenih na ukupan iznos zajmova sa dosadašnjim kamatama*

Logično , zašto bih dao zadužnicu , a da nemam garancije naplate svojih potraživanja

U prilogu, stanje potraživanja na ime zajma i kamata. “

kraj citata.

Tužitelj, da je imalo savjestan, znao bi da ne može postojati valjana Bankarska garancija tuženika iz 2020. godine, kada je on tužitelj 2021. godine tražio mailom od ovlaštenih osoba tuženika Tihomira Zadražila i Davora Vrabeca da mu se daju zadužnice ili bankarske garancije, uz predloženu naplatu kamata i daljnje strukture financiranja sve prema ideji tužitelja, odnosno kako je tužitelj to naveo „slaganja razvoja situacije drukčije ...“.

Očito je da je tužitelj znao da je predmetna Bankarska garancija nevaljana.

Iz sadržaja same Bankarske garancije nije uopće razvidno niti o kojem se Ugovoru o zajmu radi, a čiji povrat se tobože osigurava bankarskom garancijom što je također svakom urednom i savjesnom gospodarstveniku trebalo predstavljati okolnost koja upućuje na dodatnu provjeru bankarske garancije kod tuženika i njegove uprave, tim više što u to vrijeme 30. ožujka 2020. godine tužitelj nije ZAGREB GRADNJI d.o.o. pozajmio nikakav iznos novca, a kamoli iznos od 4.500.000,00 HRK (iznos naveden u garanciji). Štoviše Ugovorom o zajmu iz 2016. godine pozajmljen je prema navodima iz tužbe znatno niži iznos od 2.251.340,70 kn, a k tome istim ugovorom nije predviđeno da se povrat zajma osigurava bilo kakvom bankarskom garancijom, već mjenicom zajmoprimca. Konačno to potraživanje tužitelja je 2020. godine bilo već godinama dospjelo pa i zastarjelo i predstavljalo je sporan i nenaplativ plasman tužitelja.

Zaključno, upravo suprotno, iz ponašanja tužitelja je vidljivo da isti nije bio niti savjestan niti pošten jer proizlazi da godinama nije poduzimao nikakve pravne radnje da naplati od Zajmoprimca svoje potraživanje temeljem dane pozajmice, ali zato mu nije bilo nimalo suspektno da je četiri godine kasnije primio, nejasno kojim putem i od koga, nevaljanu Bankarsku garanciju kojom se osigurava dospjela i zastarjela tražbina tužitelja.

Jedino pitanje koje se osnovano može postaviti je pitanje tko je to tužitelju obećao i u okviru kojeg dogovora da će mu tuženik kad tad pa makar i nesnovano, pa makar neovlašteno potpisanu, dati bankarsku garanciju ?

D o k a z: mail korespondencija između zz tužitelja Mate Vidaka i Davora Vrabeca i Tihomira Zadražila od 14. siječnja 2021.

Ad 3. tužbe: sadržaj pravnog instituta bankarske garancija i njena pravna priroda poznata je tuženiku kao i sudu (iura novit curia). Tuženik ponavlja da bankarska garancija na koju se poziva tužitelj nije potpisana od ovlaštene osobe već je Garanciju neovlašteno potpisao Tihomir Zadražil znajući da nedostaje potpis druge ovlaštene ili opunomoćene osobe.

Tuženik je o tome izvjestio tužitelja putem svog punomoćnika odvjetnika Ivekovića.

Budući da je pravna priroda bankarske garancije njena apstraktnost i samostalnost jer predstavlja zasebni apstraktni pravni posao koji sadrži samostalnu obvezu Banke da na pisani zahtjev korisnika istom isplati određeni novčani iznos, kako to određuje odredba čl. 1039. ZOO-a, takvu ispravu da bi mogla predstavljati valjanu bankarsku garanciju moraju popisati osobe ovlaštene za zastupanje Banke, u ovom slučaju dva ovlaštenapotpisnika, što sa ovom garancijom nije slučaj, pa je bankarska garancija na koju se poziva tužitelj pravno nevaljana i nije obvezujuća za tuženika.

Na to upućuje pravna priroda Bankarske garancije – sadržaj odredbe čl. 1039. ZOO-a kao i brojna sudska praksa.

Primjerice presuda VTSRH broj PŽ 1768/1997 iz koje jasno proizlazi da Bankarska garancija ima učinak isključivo ako je potpisana od ovlaštene osobe za zastupanje Banke. Predmetnu Bankarsku garanciju potpisao je samo jedan potpisnik koji nije imao ovlaštenja zastupati Banku pojedinačno i samostalno.

D o k a z : Sentenca iz presude VTSRH broj PŽ 1768/1997.

Na ovakav neprijeporni pravni stav ukazuje i sudska praksa na koju se sam tužitelj pogrešno poziva u svojoj tužbi, dajući joj značaj suprotan od stvarnog pravnog značenja samih sudskih odluka koje citira.

Redom, iz citata dijela presude TS Split P-633/220 uopće se ne ocjenjuje valjanost garancije s ozbirom na ovlaštenja potpisnika garancije u ime Banke.

Iz citata dijela presude TS Zagreb P-526/2019 i presude VTS RH PŽ-1592/2013. razvidno je da su sudovi u tim predmetima utvrdili da je potpisnik Garancije bio ovlašten Garanciju potpisati samostalno pa da je ista valjana. U ovom predmetu nije prijeporno da Tihomir Zadržil nije bio ovlašten potpisati Bankarsku garanciju samostalno, pa je očito da i prema shvaćanju sudova u tim predmetima na koje se poziva tužitelj, bankarska garancija koja je predmet ovog spora ne proizvodi pravne učinke.

Iz citata dijela odluke Vrhovnog suda RH Rev 103/1998. ne radi se uopće o pitanju valjanosti garancije već o iznosu koji se može naplatiti po garanciji.

Ad 4. i 5. tužbe: Navodi tužitelja o tome da Garancija proizvodi pravne učinke jer da je Tihomir Zadržil imao ovlaštenja izdati garanciju uz potpis drugog punomoćnika po zaposlenju a ne uz potpis drugog člana uprave su nejasni i kontradiktorni činjenicama.

Naime, predmetnu Garanciju nije potpisao nitko ovlašten osim Tihomira Zadržila pa je zaključak tužitelja da bi predmetna Garancija ipak bila valjana jednostavno netočan i pogrešan.

Jednako tako pozivanje tužitelja na sudsku praksu (odluku Vrhovnog suda RH Rev-x 45/2016., Rev-65/1991, VTS RH PŽ-1332/97, PŽ-460/99) je ponovno pogrešno jer

ovu predmetnu Garanciju nije pored Tihomira Zadražila potpisala niti jedna osoba koja je na to ovlaštena bilo da je zakonski zastupnik – član uprave, bilo da je ovaštenik za potpisivanje Bankarskih garancija po zaposlenju, bilo da je opunomoćen od ovlaštene osobe, a Tihomir Zadražil nije bio ovlašten samostalno izdati Bankarsku garanciju u ime tuženika.

Ad VI. Tužbe: točno je da je tuženik sklopio Sporazum OV-1538/2022. jer su tuženiku navedeni dužnici ostali dužni znatne iznosa novca i tuženik je dužan učiniti sve da umani štetne posljedice koje su za njega nastale neovlaštenim i rizičnim kreditnim plasmanima i neovlaštenim izdavanjem bankarskih garancija od strane Tihomira Zadražila.

Točno je da je tuženik sklopio Sporazum o djelomičnom namirenju sa društvom, ZAGREBGRADNJA d.o.o. jer je dužan sanirati štetu koliko je to god u mogućnosti.

Netočno je i osporava se da je tuženik od društva ZAGREBGRADNJA d.o.o. naplatio neku buduću štetu koja bi mu mogla nastati izdavanjem nevaljane Bankarske garancije koja je predmet ovog spora.

Ovim postupkom se neće dovesti u pitanje niti se dovodi u pitanje niti jedna valjana izdana Bankarska garancija koja je potpisana od ovlaštene osobe bilo koje Banke, ali se isto tako ne može dozvoliti naplata po bilo kojoj nevaljanoj Bankarskoj garanciji izdanoj od neovlaštene osobe, pa tako i ovoj predmetnoj.

Tužitelj je svoju pravnu sigurnost cijenio i procjenjivao kada je pozajmljivao novce trećim pravnim osobama i od njih uzimao ili nije uzimao adekvatna sredstva osiguranja. Pravna sigurnost tužitelja i saniranje njegovih poslovnih odluka ne može se osiguravati godinama kasnije, post festum, nevaljanim Bankarskim garancijama. Tužitelj najbolje zna koliko je prometa novca imao sa Zajmoprimecima, koje je poslove s njima obavljao i da li u konačnici u poslovima s njima ima pozitivan saldo ili ne.

Tužitelj u svakom slučaju nije postupao s pažnjom dobrog gospodarstvenika.

Pozajmljeni iznosi nisu bili osigurani garancijom što je tužitelju dobro poznato već je Garancija kreirana nevaljano daleko kasnije, godinama nakon što je tužitelj pozajmio novce zajmoprimecu.

O kakvoj to onda dužnoj pažnji dobrog gospodarstvenika govori tužitelj ?

Ad VII. - IX. Tužbe: Tužitelj je svjestan da je Bankarska garancija nevaljana, pa u ovom dijelu tužbe pokušava dokazati druge osnove za naknadu koju potražuje od tuženika tužbenim zahtjevom.

U odnosu na zahtjev za naknadu štete, tuženik se očituje kako slijedi.

Ne postoji osnova za naknadu štete tužitelju.

Prije nego li ukaže na ne postojanje kazualnog nekusa, dakle uzročno posljedične veze između nastanka štete i određene protupravne radnje tuženika koja bi ukazivala na njegovu izvanugovornu odgovornost prema tužitelju, tuženik se očituje o tome koja je šteta nastala tužitelju kao i na njegov doprinos vlastitoj šteti.

Prema navodima tužitelja njegova šteta se sastoji u tome da mu ZAGREBGRADNJA d.o.o. nije vratila dužne iznose pa da je tuženik trebao postupiti prema nevaljaljoj Garanciji.

Budući da je u Garanciji navedeno da je Banka bila upoznata da je ZAGREBGRADNJA d.o.o. sklopila „Ugovor o zajmu“ sa tužiteljem – korisnikom garancije, a GARANCIJA je važeća za vrijeme trajanja Ugovora do najkasnije 30.9.2022. dalo bi se zaključiti da se je takvom Garancijom trebala naknadno osigurati tada zastarjela tražbina tužitelja prema ZAGREBGRADNJI d.o.o. u iznosu danog zajma od 300.000,00 EUR odnosno 2,252.340,70 kn plaćenog iznosa kako to navodi tužitelj u tužbi, a ne tražbina u iznosu od 4.500.000,00 kn koji je iznos naveden u Garanciji.

U odnosu na zajam SLADOVIĆ, tuženik navodi da je tužitelj Ugovorom o ustupanju potraživanja (cesija) od 31.12.2021. svoje potraživanje prema Zajmoprimcu SLADOVIĆ d.o.o. prenio na društvo ZAGREB GRADNJA d.o.o. čime je navedeno potraživanje tužitelja prestalo postojati. Dakle, sa osnove ove pozajmice tužitelj nema nikakvih ne namirenih tražbina pa tako niti štete.

Osim toga tužitelju je Zajmoprimac SLADOVIĆ d.o.o. predao zadužnicu radi osiguranja zajma (čl. 4. Ugovor o zajmu), povrat zajma je dospjeo 10.8.2017. godine. Tužitelj nije poduzeo nikakve pravne radnje radi naplate dospjele tražbine već je četiri godine kasnije tu tražbinu, tada zastarjelu, prenio na društvo ZAGREB GRADNJA d.o.o.

Konačno, iz sadržaja same Bankarske garancije vidljivo je da se njome osigurava tražbina iz Ugovora o zajmu sa društvom ZAGREBGRADNJA d.o.o. a to nema nikakve veze sa zajmom tužitelja prema društvu SLADOVIĆ d.o.o.

Iz ovakvog postupanja tužitelja razvidno je da je isti nesavjestan.

Štoviše, tužiteljeva nesavjesnost se ogleda i u tome što su i Ugovor o preuzimanju duga i Ugovor o ustupu sklopljeni 2021. godine, dakle nakon izdavanja nevaljane Garancije.

Garancija se međutim poziva na „Ugovor o zajmu“.

U odnosu na zajam ZAGREBGRADNJA d.o.o. razvidno je da je Zajmoprimac predao Zajmodavcu bjanko mjenicu radi osiguranja povrata zajma. Zajam je dospjeo 27.12.2016. Tužitelj nije poduzeo nikakve pravne radnje radi naplate dospjele tražbine pa je sam doprinio štetnim posljedicama za sebe, u potpunosti jer je ZAGREBGRADNJA d.o.o. u vrijeme dospeljeća obveze bilo likvidno društvo.

Pored navedenoga, tužitelj je osigurao povrat zajma založnim pravom na nekretnini pa je izvjesno da će se naplatiti u potpunosti ili u znatnom dijelu, čime za njega neće nastati nikakva šteta.

Konačno, tražbina iz ugovora o zajma ZAGREB GRADNJA d.o.o. 2020. godine je već bila zastarjela.

Zaključno, tužitelju nije nastala nikakva šteta.

D o k a z :

- Uvid u sadržaje Ugovora o zajmu
- Uvid u spis OGS Zagreb Ovr-1538/2022.
- Uvid u podatke o računima Zajmoprimaca SLADOVIĆ d.o.o. i ZAGREB GRADNJA d.o.o. za period od 1.1.2017. do 1.1.2019.
- Uvid u sadržaj Garancije

Ne postoji uzročno posljedična veza između nastanka moguće štete i radnje tuženika.

Ne postoji protupravnost u ponašanju tuženika.

Tuženik nije imao nikakvu ugovornu obvezu izdati tužitelju kao korisniku garancije Bankarsku garanciju a niti je imao ikakvu ugovornu obvezu izdati na zahtjev Zajmoprimca ZAGREBGRADNJA d.o.o. tužitelju kao korisniku garancije Bankarsku garanciju kojom bi osiguravao odavno dospjelu i zastarjelu tražbinu tužitelja sa osnove privatnih zajmova.

Dakle, ne radi se o prekoračenju ovlasti u ispunjavanju ugovornih poslova Banke već se radi o tome da niti jedna Banka pa niti tuženik ne izdaje nikakve Garancije za odavno dospjele i za zastarjele tražbine. Radi se dakle o nevaljaljoj krivotvorini za koju Garanciju je tužitelj, da je uložio dužnu pažnju koju je kao gospodarstvenik i naznačeni korisnik garancije trebalo uložiti, znao odnosno trebao znati da nije valjana.

Dakle, u ponašanju tužitelja nema nikakve protupravnosti, već se radi o situaciji u kojoj je netko od ugovornih strana ugovora o zajmu i bivši član uprave Banke, dogovorio svjesno izdavanje nevaljane Bankarske garancije koja nije bila nikakav uvjet ili predviđeno sredstvo osiguranja Ugovora o zajmu, a kojom se je naknado trebala osigurati odavno dospjela i zastarjela tražbinu tužitelja prema društvu ZAGREBGRADNJA d.o.o. Ujedno, Vjerovnik te i takve tražbine dakle tužitelj, godinama ništa nije poduzimao radi naplate svog potraživanja sa osnove povrata zajma premda je imao na raspolaganju bjanko mjenicu dužnika.

Sudska praksa na koju se poziva tužitelj ukazuje baš suprotno. Tako je iz presude Županijskog suda u Zadru Gž-1460/2021. razvidno da je osoba koja je za to bila ovlaštena u kreditnoj insituciji prouzročila trećem štetu na način da je taj treći sklopio određene Ugovore s tom institucijom i uplatio deviznu rentnu štednju na vrijeme od 25 mjeseci a da novci nisu bili dostupni otećenome na računu Banke, krivnjom zaposlenika Banke. Dakle, radi se o sasvim drugom štetnom događanju i šteti.

Na osnovi nevaljane Bankarske garancije nije došlo do nikakvog umanjenja imovine tužitelja već će do umanjenja njegove imovine moguće doći iz razloga jer je pozajmio novce ZAGREB GRADNJI d.o.o., jer nije tražio povrat novca pravnim sredstvima, jer godinama nije poslao na naplatu bjanko mjenicu, a pored toga osigurao je naknadno tražbinu založnim pravom te će istu izvjesno naplatiti pa je upitno da li će mu uopće i u kojem opsegu štata nastati.

Zasigurno poslodavac odgovara ako je njegov radnik pri obavljanju poslova bagerom napravio štetu na susjednom zemljištu treće osobi, kako to navodi u svojoj odluci Vrhovni sud RH Rev-1029/93. Međutim, u ovom predmetu Tihomir Zadražil nije obavljao poslove za poslodavca te nanio štetu trećima već je svjesno, u pokušaju pribavljanja nepripadne koristi trećoj osobi – korisniku garancije, neovlašteno izdao nevaljanu Bankarsku garanciju za osiguranje odavno dospjele, više godinama stare i zastarjele tražbine treće osobe. Dakle ne radi se o šteti trećoj osobi nastale u vezi s radom zaposlenika, već o neovlaštenom pokušaju kreiranja nepripadne koristi za treću osobu a to je i pravno i činjenično, velika razlika. Nije posao Tihomira Zadražila neovlašteno izdavanje Bankarskih garancija za osiguranje potraživanja koje nikada niti jedna Banka ne bi i nije osigurala pa u ovome slučaju nema primjene odredbi čl. 311. ZOO-a.

Protiv presude ovoga suda br. P-671/2022. od 16.12.2022. tuženik je podnio žalbu pa navedena presuda nije pravomoćna. Ne radi se činjenično o istim okolnostima slučaja, posebice u odnosu na vrijeme nastanka tražbine, njenu dospelost i osiguranje tražbine te okolnosti koje ukazuju na nesavjesnost tužitelja u ovom predmetu.

Pored toga, tuženik dostavlja u spis i pravno mišljenje prof. dr. sc. Petra Miladina redovnog profesora Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu o (ne)postojanju valjane obveze Banke u vezi sa izdavanjem nevaljane Garancije i nemogućnosti primjene odgovornosti poslodavca, instituta ponude neovlaštene osobe i prekoračenja u zastupanju u konkretnim okolnostima nevaljanog izdavanje predmetne Bankarske garancije i falsificiranja potpisa drugog potpisnika na Garanciji.

D o k a z:

- Žalba tuženika od 5. siječnja 2023.
- Mišljenje prof. dr. sc. Petra Miladina

III. Tuženik p r e d l a ž e da sud po provedenom postupku odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja, uz obvezu tužitelja da nadoknadi tuženiku prouzročene troškove postupka.

BKS BANK AG koje zastupa: